

РЕШЕНИЕ

№ 40144

гр. София, 02.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **3770** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „ДМД КОНСУЛТИНГ“ ООД, чрез адв. М. С., срещу отказ за преиздаване на разрешение за специално ползване на пътищата чрез рекламно съоръжение № РСПП-697/04.10.2017 г., обективиран в решение на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ съгласно протокол РД-15-401/17.02.2025 г.

В жалбата се твърди, че постановеният отказ е незаконосъобразен. Сочи се, че рекламно съоръжение отговаря на изискванията на Наредбата за специално ползване на пътищата (НСПП), включително и по отношение на изискването за отстояние, посочено в чл. 15, ал. 1, т. 4 от наредбата. Твърди се, че е налице противоречие между разпоредбата на чл. 15, ал. 1, т. 4 от НСПП от една страна и разпоредбите на чл. 73, ал. 5 и чл. 74, ал. 4, т. 2 от Наредба РД-02-20-20-2 от 20.08.2018 г. за проектиране на пътищата (Наредба РД-02-20-20-2 от 20.08.2018 г.). В тази връзка се сочи, че разпоредбите на НСПП са специални спрямо разпоредбите на Наредба РД-02-20-20-2 от 20.08.2018 г., поради което същите не намират приложение по отношение на рекламното съоръжение. Твърди се, че отказът е постановен в нарушение на принципа на съразмерност, предвиден в чл. 6 АПК, доколкото в случая не трябва да се засягат правата и законните интереси на дружеството в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която се налага. В подкрепа на горното се сочи, че разпоредбата на чл. 74, ал. 7 от Наредба РД-02-20-20-2 от 20.08.2018 г. не предвижда забрана за преиздаване на разрешението за рекламното съоръжение, което е вече изградено, а премахване, преместване, модифициране чрез промяна на конструктивните характеристики, така че същото да не представлява опасност, тоест целта на закона може да бъде

постигната чрез налагането на една от изчерпателно изброените по-горе мерки. В представена по делото писмена защита се излагат подробни съображения за основателността на жалбата. Твърди се, че съгласно заключението на вещото лице по изготвената СТЕ рекламното съоръжение отговаря на изискванията на чл. 15, ал. 1, т. 4 НСПП. Изтъква се, че разпоредбите на чл. 176 НСПП и на чл. 15 НСПП не са изменени от момента на първоначалното издаване на разрешението за специално ползване на пътищата за рекламното съоръжение до момента на подаване на заявлението за преиздаването му, като се посочва че административният орган при първоначалното издаване на разрешението е извършил проверка и е установил, че рекламното съоръжение отговаря на нормативните изисквания и няма как впоследствие същото да се окаже незаконосъобразно поставено при липсата на изменение в нормативната уредба. Посочва се, че към момента на постановяване на отказа видно от заключението на вещото лице не са извършвани разширения или изменения на автомагистрала „Х.“. По изложените съображения счита, че са налице всички предпоставки за издаване на разрешението, а отказът е незаконосъобразен, като постановен в противоречие с материалния закон. Претендират се разноси по делото.

Ответникът - Управителният съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Подробни съображения са изложени в представена по делото писмена защита. Изтъква се, че в процедурата при издаване, респ. преиздаване на разрешенията за експлоатация на рекламни съоръжения, следва да бъдат съобразени разпоредбите както на НСПП, така и на Наредба № РД-02-20-2 от 20.08.2018 г. за проектиране на пътищата. Излагат се доводи в подкрепа на това, че рекламното съоръжение се експлоатира в нарушение на чл. 26, ал. 7, т. 2 от Закона за пътищата (ЗП), тъй като не са спазени изискванията на чл. 73, ал. 4, и ал. 5 от Наредба № РД-02-20-2 от 20.08.2018 г. Посочва се, че намиращите се в зоната за безопасност стълбове на билбордове се класифицират като опасност от трета степен и са свързани с риск за пътуващите в МПС, поради което следва да бъдат разположени извън зоната за безопасност. Твърди се, че в конкретния случай рекламното съоръжение се намира в границите на зоната за безопасност, поради което правилно е отказано преиздаването на исканото разрешение. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Настоящият съдебен състав на Административен съд-София град, като обсъди доводите на страните, прецени събраните доказателства в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по повод заявление с вх. № 53-00-71 от 10.01.2025 г., подадено от „ДМД КОНСУЛТИНГ“ ООД до Областно пътно управление – С., с искане за преиздаване за преиздаване на разрешение за специално ползване на пътищата чрез рекламno съоръжение № РСПП-697/04.10.2017 г., чийто срок е изтекъл на 21.01.2025 г.

В тази връзка от служители на Областно пътно управление – С. е била извършена проверка и съответно съставен Констативен протокол № 1 от 15.02.2025 г. В протокола е посочено, че рекламното съоръжение е отстои в целия си габарит на 3.10 м. от ръба на пътната настилка, 5 м. до центъра на крака(колоната), 5.60 м. от водещата ивица и 7.50 м. до центъра на крака(колоната), както и че липсва оградена ОСП. Посочено е също така, че разрешението за строеж попада в обхвата на обслужващата зона, като не са представени документи по чл. 13, ал. 3, т. 2 НСПП.

По делото е приет като доказателство доклад на директора на ОПУ-С., с който се информира дирекция „Поддържане на пътната инфраструктура“ към АПИ, че рекламното съоръжение не отговаря на условията на чл. 176, ал. 2 НСПП.

Видно от Доклад с изх. № 4563/12.06.2024 г. на директора на дирекция „Поддържане на пътната

инфраструктура“ до УС на АПИ, относно искането на дружеството за преиздаване на разрешение № РСПП-697/04.10.2017 г., описани са констатациите от КП № 1/15.01.2025 г., като е направено предложение до УС за вземане на решение, с което да бъде отказано преиздаването на Разрешението, като неотговарящо на изискванията на чл. 176, ал. 2 НСПП.

Видно от протокол № 7 от заседание на постоянно действащата комисия от 24.11.2025 г. предложението от доклада на директора на ОПУ-С. е прието, като на УС на АПИ се предлага да се откаже преиздаването на разрешението за рекламното съоръжение.

С писмо с изх. № 53-00-2218 от 18.02.2025 г. на председателя на УС на АПИ дружеството е уведомено, че не е уважено искането за преиздаване на разрешението за рекламното съоръжение за нов срок. С писмото е приложено решението на УС на АПИ съгласно протокол РД-15-401/17.02.2025 г. Видно от съдържанието на писмото съгласно КП №1/15.01.2025 г. рекламното съоръжение отстои с целия си габарит на 5.6 метра от водещата ивица, разстоянието от ръб на асфалта до центъра на колоната на рекламното съоръжение е 7.5 метра и не е изградена ограничителна система за пътищата (ОСП). Посочено е също така, че рекламното съоръжение се намира в зоната за безопасност на стълбове на билбордове от трета степен, поради което следва да бъдат разположено извън тази зона, тоест съоръжението се експлоатира в нарушение на чл. 26, ал. 7, т. 2 ЗП.

Страните не спорят, че дружеството притежава разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламno съоръжение № РСПП-697/04.10.2017 г., по силата на което „ДМД КОНСУЛТИНГ“ ООД е експлоатирано рекламno съоръжение в обхвата на автомагистрала „Х.“, при км 12+2250 дясно и с квадратура от 32.00 кв. м.

По искане на жалбоподателя по делото е изслушана СТЕ. В съдебно заседание вещото лице посочва, че рекламното съоръжение попада в зоната за безопасност съгласно Наредба РД-02-20-20-2 от 20.08.2018 г., която е 16 м. от асфалтовата настилка на аварийната лента на магистрала „Х.“.

При тези фактически установявания от правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването, в законоустановения срок за това и срещу годен за обжалване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, при наличие на изискуем кворум и мнозинство. Съгласно чл. 26, ал. 3 ЗП и чл. 5, ал. 2, т. 1 НСПП, разрешенията за специално ползване на републиканските пътища I клас се издават от Управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура" или от упълномощено от него длъжностно лице от агенцията, като в разпоредбата на чл. 6, ал. 2 НСПП се предвижда отказите за издаването му да се правят от органа, компетентен да издаде разрешението. Според чл. 8, ал. 1 - 2 и чл. 10, ал. 5 от Правилника за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция "Пътна инфраструктура", Управителният съвет е колегиален орган и се състои от председател и двама членове, като взема решения с мнозинство от неговите членове. В случая е безспорно, че обжалваното решение е взето в мнозинство от неговите членове.

Спазена е установената от закона писмена форма при издаването на административния акт, като са посочени фактическите и правни основания. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, мотивите на акта може да се съдържат и в друг документ, съставен с оглед предстоящото му издаване, и ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В случая това са представените с административната преписка: КП № 1/15.01.2025 г., доклад на

директора на ОПУ-С., доклад изх. № 4563/12.06.2024 г. на директора на дирекция ПП до УС на АПИ и протокол № 7 от заседание на постоянно действащата комисия от 24.11.2025 г.

При постановяване на оспореното решение, съдът намира, че административният орган не е допуснал съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до отмяната му само на това основание.

Оспореното решение е постановено и в съответствие с материалния закон и неговата цел.

Съгласно чл. 176, ал. 2 НСПП, разрешението за експлоатация се преиздава за нов 10-годишен период, когато са спазени условията на чл. 15 НСПП и след заплащане на всички дължими такси за специално ползване чрез експлоатация на съоръжението. Съответно в чл. 15, ал. 1, т. 1 НСПП е регламентирано, че разрешение за изграждане на рекламно съоръжение се издава, когато не са налице основанията за отказ по чл. 6, ал. 1 НСПП, която разпоредба от своя страна посочва, че администрацията отказва издаване на разрешение когато не са налице условията на чл. 26, ал. 7 ЗП. Съгласно чл. 26, ал. 7, т. 2 ЗП разрешенията се издават при спазване на изискванията на Закона за движение по пътищата, Закона за пътищата, подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане и нормите за проектиране на пътища. В този смисъл, противно на възражението в жалбата, съдът намира, че при издаване и съответно при отказ за издаване на разрешение са приложими разпоредбите на Наредба № РД-02-20-2 от 20.08.2018 г. за проектиране на пътищата. С горната наредба се уреждат обществените отношения свързани с техническите изисквания и нормативи при проектиране на републиканските пътища и местните пътища извън границите на урбанизираните територии. В чл. 73, ал. 1 от Наредба № РД-02-20-2 от 20.08.2018 г. е посочено, че Зона за безопасност (ЗБ) е хоризонталната зона на пътя, която започва от десния край на дясната водеща ивица по посока на движението съгласно фигура 32а, като изрично е предвидено, че за предотвратяване на пътнотранспортни произшествия или намаляване на последствията от тях при напускане на платното за движение от МПС в ЗБ се предприемат мерки съгласно класификацията на опасностите в чл. 74 от Наредба № РД-02-20-2 от 20.08.2018 г. Съгласно чл. 74 Наредба № РД-02-20-2 от 20.08.2018 г. опасностите се квалифицират от първа до четвърта степен в зависимост от потенциалния риск за неучастващите в движението трети лица или за лицата, пътуващи в превозните средства, при излизане от платното за движение. В случая видно от заключението на вещото лице рекламното съоръжение се намира в границите на ЗБ от 16 м., тъй като е разположено до дясната ивица на автомагистрала „Х.“ на 7.22 м. Процесното РС се явява трета степен риск за пътуващите с МПС по пътя.

При тези данни правилен е извода на административния орган, че рекламното съоръжение се експлоатира в нарушение чл. 26, ал. 7, т. 2 ЗП, тъй като не са спазени изискванията на чл. 73, ал. 4 и ал. 5 от Наредба № РД-02-20-2/28.08.2018 г. Обстоятелството, че рекламното съоръжение отговаря на изискванията за отстояние по чл. 15, ал. 1, т. 4 НСПП, каквото е възражението в жалбата, не е достатъчно основание за преиздаване на процесното разрешение. Това е така, тъй като по аргумент от разпоредбата на чл. 15, ал. 1, т. 1 НСПП за да се издаде разрешение за преиздаване на рекламното съоръжение следва да са налице и условията на чл. 26, ал. 7 т. 2 ЗП, от което имплицитно следва, че приложение намират и правилата на Наредба № РД-02-20-2 от 20.08.2018 г. досежно зоната за безопасност. Това изискване е въведено с цел осигуряване сигурността на движението по пътя и в защита на здравето и живота на гражданите, поради което с разпоредбата на чл. 74, ал. 7 от Наредба № РД-02-20-2 от 20.08.2018 г., в сила от 26.10.2018 г., (след издаване на първото разрешение за РС на дружеството през 2017 г.), е предвидено при наличие на опасност в зоната за безопасност да се предприемат действия в следната последователност: премахване, преместване, модифициране чрез промяна на конструктивните характеристики, така че същата да не представлява опасност, и обезопасяване чрез мерки,

посочени в Наредбата по чл. 14, ал. 3 от Закона за движение по пътищата. Настоящият съдебен състав не споделя становището на жалбоподателя, че НСПП е специална по отношение на Наредба № РД-02-20-2 от 20.08.2018 г., доколкото и двете наредби уреждат обществени отношения свързани с безопасното ползване на пътищата, и съответно едната не дерогира приложението на другата. В този смисъл противно на оплакването в жалбата, че тъй като рекламното съоръжение е било вече поставено, е трябвало да се приложи друга мярка от органа, съдът намира, че най-логично е да са откаже преиздаването на такова разрешение за рекламno съоръжение, което попада в зоната за безопасност, вместо да се разреши и впоследствие да се предприемат мерки за неговото премахване или модифициране.

Ето защо настоящият съдебен състав намира, че оспореният акт е издаден в съответствие с целта на закона рекламни съоръжения да се допускат само, когато същите отговарят на предвидените нормативни изисквания, поради което решението на Управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура" в случая не само не противоречи, но и е напълно пропорционално на тази цел, т. е. не е налице противоречие и с принципа на съразмерност по чл. 6 АПК, каквото е оплакването в жалбата. Обстоятелството, че в случая се иска преиздаване на вече издадено разрешение за същото рекламno съоръжение, не променя горния извод, доколкото в настоящето производство съдът изследва единствено дали са били налице законовите изисквания за постановения отказ.

При тези установявания и относимата правна уредба, неоснователни се явяват твърденията в жалбата за неправилно приложение на материалния закон и целта на закона.

Безспорно се установи по делото, че процесното рекламno съоръжение не отговаря на изискванията на чл. 176, ал. 2 НСПП.

По тези съображения, съдът намира жалбата на "ДМД КОНСУЛТИНГ" ООД за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и направеното своевременно искане от ответника за присъждане на разноски и на основание чл. 143, ал. 3 АПК в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган, издател на акта, следва да се присъдят такива в размер на 150 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ДМД КОНСУЛТИНГ“ ООД срещу отказ за преиздаване на разрешение за специално ползване на пътищата чрез рекламno съоръжение № РСПП-697/04.10.2017 г., обективиран в решение Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ съгласно протокол РД-15-401/17.02.2025 г.

ОСЪЖДА „ДМД КОНСУЛТИНГ“ ООД " да заплати на Агенция пътна инфраструктура разноски по делото 150 (сто и петдесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: